

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/34/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719010235
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2719010235.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Janky Klčovej, v trestnej veci obžalovaného M. G., nar. XX.XX.XXXX v Z., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 0T/35/2019-64 zo dňa 21.01.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.06.2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného M. G., nar. XX.XX.XXXX, **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Skalica č.k. 0T/35/2019-64 zo dňa 21.01.2020 bol obžalovaný M. G., nar. XX.XX.XXXX, uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

dňa 24.06.2019 o 01:37 hod po miestnej komunikácii ul. Pod Hájkom v meste Z., viedol osobné motorové vozidlo zn. Peugeot 307, EČ: SI087BA, kde bol pri garážach zastavený a kontrolovaný hliadkou OO PZ Skalica, OR PZ Skalica, a po výzve sa s tým, že vie, že pil, ale nešoféroval, odmietol podrobiť dychovej skúške a taktiež lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi, či nie je ovplyvnený návykovou látkou (alkoholom).

Za tento skutok okresný súd obžalovanému uložil podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace s podmieneným odkladom podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a určením skúšobnej doby podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona v trvaní 2 (dva) roky. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona okresný súd obžalovanému zároveň uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 3 (tri) roky.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 64-67.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Skalica podal dňa 25.06.2019 na Okresný súd Skalica obžalobu na obžalovaného pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona na skutkovom základe obžaloby. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že obžalovaný sa dopustil konania tak, ako mu to kladie obžaloba za vinu. Svedeckými výpoveďami príslušníkov PZ bolo preukázané, že obžalovaný viedol motorové vozidlo a následne počas kontroly policajnou hliadkou sa odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie prítomnosti návykovej látky. Okresný súd výpovede týchto svedkov vyhodnotil ako vierohodné, pričom naopak výpoveď obžalovaného vyhodnotil ako nevierohodnú, nepravdivú, učenú účelovo v snahe vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti.

Skutočnosť, že obžalovaný viedol motorové vozidlo vyplýva aj z predloženého kamerového záznamu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že obžalovaný vystúpil z motorového vozidla z miesta vodiča.

Pokiaľ ide o uloženie trestu, z evidenčnej karty vodiča - obžalovaného okresný súd zistil, že tento má záznam o šiestich priestupkoch proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, za ktoré mu boli uložené blokové pokuty. Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol jedenkrát súdne trestaný, pričom sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený. U obžalovaného okresný súd nezistil žiadnu poľahčujúcu ani priťažujúcu okolnosť, preto nebol daný dôvod na úpravu trestnej sadzby a okresný súd vychádzal z trestnej sadzby v zmysle § 289 ods. 2 Trestného zákona, a to v rozmedzí 0-1 rok. Po vzhliadnutí všetkých okolností okresný súd dospel k záveru, že trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov s podmieneným odkladom so skúšobnou dobou v trvaní 2 rokov, za súčasného uloženia trestu zákazu viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 3 rokov je trest úmerný spáchanému skutku, zákonný a spravodlivý.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, a to čo do výroku o vine ako aj výroku o treste, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 69-77.

Obžalovaný namieta, že v konaní nebol zabezpečený priamy dôkaz o tom, že by sa mal dopustiť konania na podklade obžaloby. Pokiaľ by svedok S. obžalovaného videl vo vozidle, keď sa súčasne míňali, určite by tak vypovedal už v prípravnom konaní, čo však neurobil. Svedkyňa F. vo výpovedi na hlavnom pojednávaní neuviedla, že by obžalovaného videla za volantom v čase, keď sa s jeho vozidlom míňali v opačnom smere. Tvrdenie svedkyne o tom, že z vozidla vystúpila v čase, keď toto ešte nezastavilo je v rozpore s kamerovým systémom. Svedecké výpovede príslušníkov PZ sú v rozpore so skutkovým stavom a kamerovým záznamom. Nie je pravdou ani to, že obžalovaný mal v čase vystúpenia z vozidla kľúče v ruke, pretože z kamerového záznamu vyplýva, že kľúče si vzal až neskôr, keď vypínal motor. Výpovede týchto svedkov považuje za dodatočne upravované a nespôsobilé obstať pred súdom. V čase príchodu príslušníkov PZ vozidlo obžalovaného už stálo a bolo zaparkované. Miesto, na ktorom vozidlo stálo, nebolo dobre osvetlené, bola tma, všetky osoby, ktoré boli vo vozidle, mali podobné črty, oblečenie, príslušníci navyše nemali v čase prízjazdu voľný výhľad na vozidlo, pretože za ním sa nachádzalo iné vozidlo. Výpovede svedkov na hlavnom pojednávaní boli neobjektívne a zavádzajúce, nakoľko obaja ako verejní činitelia vykonávali služobný zákrok. V prípade, že boli tvrdenia obžalovaného ako aj osôb prítomných v jeho vozidle v rozpore s tvrdeniami príslušníkov, bolo potrebné tieto rozpory odstrániť. Iný postup znamená svojvoľu príslušníkov PZ, ktorá hraničí so zneužitím právomoci verejného činiteľa. Skutočnosť, že obžalovaný vozidlo šoféroval, súd vyvodil len podľa osoby s holou hlavou, ktorá sedela na zadnom sedadle vodiča, avšak úplne ignoruje skutočnosť, že aj obžalovaný mal holú hlavu a tiež to, že od začiatku konania obžalovaný tvrdí, že sedel na zadnej strane za vodičom. Na základe výpovedí svedkov nebolo možné ustáliť vinu obžalovaného. Pokiaľ ide o uložený trest, okresný súd po zrušení trestného rozkazu bezdôvodne sprísnil trest, pričom v konaní neboli preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodňovali takýto postup. Je neprípustné podľa jeho názoru, aby súd s podaním odporu spájal negatívne dôsledky pre obžalovaného v podobe sprísnenia trestu. Vzhľadom na odvolacie argumenty obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b) a d) Trestného poriadku zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 30.06.2020 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave a obhajcu obžalovaného, na ktorom oboznámil s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného a podstatným obsahom spisu. Verejného zasadnutia sa nezúčastnil obžalovaný, ktorý podaním zo dňa 29.06.2020 požiadal a súhlasil, aby sa verejné zasadnutie konalo a rozhodlo sa v jeho neprítomnosti, na čo senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol, že verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obžalovaného. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť majúci za to, že okresný súd vykonal náležité dokazovanie a vina obžalovaného bola jednoznačne preukázaná a uložený trest spravodlivý. Obhajca obžalovaného sa pridržal písomných dôvodov odvolania, podľa jeho názoru v celom konaní nebol produkovaný jediný priamy dôkaz o tom, že by obžalovaný riadil vozidlo. Navrhuje, aby odvolací súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil, alternatívne zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, vyhodnotení a posúdení dôkazného stavu ustálil vo výroku o vine svojho rozsudku priebeh skutkového deja, zodpovedajúci všetkým vykonaným dôkazom. Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria úplne ucelenú reťaz tak priamych ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver o tom, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, k čomu uvádza nasledovné:

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013).

V súvislosti s uznaním viny odvolací súd primárne poukazuje na to, že v konaní boli zabezpečené dve skupiny dôkazov, a to na jednej strane výpoveď obžalovaného učinенá na hlavnom pojednávaní (pričom v prípravnom konaní tento vypovedať odmietol), na druhej strane tu boli výpovede svedkov - príslušníkov PZ, službukonajúcej hliadky OO PZ Senica, podporené kamerovým záznamom.

Vina obžalovaného bola preukázaná primárne výpoveďami svedkov - príslušníkov PZ, ktorí obžalovaného zastavili a vyzvali, aby sa podrobil dychovej skúške, čo on odmietol. Výpovede oboch svedkov z hlavného pojednávania boli súladné nielen vo vzťahu k učinенým výpoveďami v prípravnom konaní, ale aj medzi sebou navzájom, pretože obaja svedkovia vypovedali k okolnostiam skutku rovnako s malými odchýlkami, ktoré neboli spôsobilé ich vierohodnosť spochybniť. Ani jeden zo svedkov obžalovaného nepoznali, preto nemali dôvod usvedčovať ho zo skutku, ktorý údajne nespáchal. Miesto, na ktorom zastavili, bolo osvetlené, priamo videli ako obžalovaný vystupuje z miesta vodiča (hoci z kamerového záznamu to priamo nevyplýva, avšak zorný uhol pohľadu svedkov bol podstatne širší, čo už správne konštatoval okresný súd), obaja svedkovia so 100 % určitosťou označili práve obžalovaného ako vodiča. Za vozidlom obžalovaného síce stálo ďalšie, avšak svedkovia pristavili služobné vozidlo tak, že im toto ďalšie (za obžalovaným stojace ako vyplýva z kamerového záznamu) vozidlo vo výhľade nebránilo a nevytváralo žiadnu prekážku. Odvolací súd považoval tieto výpovede v súlade so všetkými objektívne zistenými skutočnosťami za vierohodné, neopomínajúc na to, že obaja svedkovia na rozdiel od obžalovaného vypovedali pod prísahou a krivou svedeckou výpoveďou by riskovali trestné stíhanie.

Aj napriek vyššie uvedenému odvolací súd pre úplnosť poukazuje na to, že vierohodnosť výpovede svedkov nebola založená na tom, že ide o svedkov s výnimočným statusom - príslušníkov Policajného zboru SR, ako sa nesprávne domnieva obžalovaný, ale otázka dôveryhodnosti týchto svedkov a objektívnej pravdivosti ich výpovede okresný súd a tiež aj odvolací súd vyhodnotil v širšom kontexte. Odvolací súd nezdieľa názor okresného súdu, ktorý poukázal a takzvané zlegitimizoval výpoveď svedkov ich statusom poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10 Sžd/29/2012 zo dňa 27.02.2012. Už z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva a odvolaciemu súdu je známe, že názory na relevanciu výpovede policajta ako svedka v konaní sa rôznia, prevažujú však názory, podľa ktorých výpoveď policajta má rovnakú váhu ako ktorýkoľvek iný dôkaz. V tomto smere treba poukázať na to, že Trestný poriadok nestanovuje hierarchiu a dôkaznú váhu jednotlivých prameňov

dôkazov, všetky pramene dôkazov sú ex lege rovnocenné a záleží len na konajúcom súde, ako ich v súlade s ďalšími dôkazmi vyhodnotí. Výpovedi príslušníka PZ ako svedka nemožno oproti iným dôkazom priznať výhradné postavenie cez prizmu domnienky pravdivosti z pozície jeho statusu ako verejného činiteľa. Napriek tomu, že policajť reprezentuje určitú spoločenskú autoritu, s ktorou sa spája vyššia miera dôvery v jeho konanie, nemožno bez ďalšieho iba z dôvodu takéhoto postavenia (keďže funkcia policajta je spoločenským postavením, nie jeho charakterovou vlastnosťou) považovať jeho výpoveď automaticky za vierohodnejšiu a významnejšiu ako ktorýkoľvek iný dôkaz. Skutočnosť, že svedok požíva status policajta nevylučuje to, že sa môže zmýliť, určité skutočnosti si nepamätať, resp. nesprávne zmyslovo vnímať a tým pádom subjektívizovať. Postavenie policajta automaticky neznamená dôveryhodného svedka (porovnaj analogicky Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10 Sžd/7/2013 zo dňa 26.06.201). Týmto bola vyvrátená námietka obžalovaného o akejsi favorizácii, alebo uprednostnení výpovedí svedkov z titulu statusu príslušníkov PZ, pretože odvolací súd prihliadal na ich výpovede ako na výpovede akéhokoľvek iného svedka v kontexte so všetkými dôkazmi, nie z titulu výnimočnosti ako výpoveď policajta.

Pokiaľ ide o kamerový záznam, odvolací súd sa stotožňuje s konštatovaním okresného súdu o tom, že zo záznamu síce nie je bezprostredne vidno, ako obžalovaný vystupuje z miesta vodiča, z elementárnej logiky je však zrejmé, že to musel byť obžalovaný. V aute sa viezli tri osoby, holohlavý muž, ktorý mal údajne šoférovať, vystúpil z miesta za vodičom, ďalšia osoba, ktorá bola na kamerovom zázname priamo viditeľná, vystúpila z miesta spolujazdca vedľa vodiča, tretia osoba - obžalovaný potom musel vystúpiť miesta vodiča. Z kamerového záznamu je zrejmé, že auto obžalovaného sa síce v istom momente (celkom dvakrát) stratilo zo zorného uhla kamery v policajnom aute, išlo však o pár sekundovú sekvenciu, počas ktorej nebolo možné, aby sa eventuálne mohli osoby medzi sebou premiestniť. Uvedenému odporuje aj to, že obžalovaný uviedol, že všetci traja pili, preto niet rozumného dôvodu uveriť tomu, aby si s obžalovaným vymenil miesto jeho kamarát, ktorý bol pod vplyvom alkoholu a tým vzal na seba riziko trestného stíhania, navyše, pokiaľ ako tvrdí obžalovaný ani nevedel uviesť jeho meno.

Pokiaľ ide o obhajobu obžalovaného, celý priebeh jeho výpovedí k okolnostiam spáchaného skutku sa javí byť nelogický, nesúrodý a neucelený. Vo výpovedi dňa 27.06.2019 (po predvedení obžalovaného pred samosudcu z cely predbežného zadržania) uviedol, že jeho vozidlo šoféroval holohlavý muž. V prípravnom konaní odmietol vypovedať, avšak na nariadenom hlavnom pojednávaní (po podaní odporu a zrušení trestného rozkazu) uvádzal, že nevie, kto auto šoféroval, on počas jazdy driemal. V tej istej výpovedi uvádza, že on sedel v aute na sedadle za vodičom spolu so svojim psom, neskôr už uvádza, že išlo o psa jeho kamaráta. Tu si odvolací súd neodpustí poukázať na to, že z kamerového záznamu jasne vyplýva, že pes bol v kufri auta. Za nevierohodné, až zavádzajúce považuje odvolací súd aj tvrdenie, že sa síce viezol so svojimi kamarátmi, ich mená však uviesť nevedel, preto aj nebolo možné zabezpečiť ich ako svedkov v konaní pred súdom prvého stupňa. Takáto chaotická výpoveď len znižovala vierohodnosť výpovede obžalovaného, možno konštatovať, že oproti usvedčujúcim dôkazom rozvedených vyššie (výpovediam svedkov a kamerovému záznamu) neobstála a odvolací súd jej neuveril.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného vo vzťahu k momentu zapnutia majákov hliadky, toho či mal obžalovaný pri vystúpení z auta pri sebe kľúče, kedy presne svedkyňa F. vystúpila z auta a tiež toho po akú dobu nemali v zornom poli auto obžalovaného, odvolací súd udáva, že ide len o kopírovanie obhajoby obžalovaného v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočným spôsobom vyrovnal, a preto odvolací súd na odôvodnenie v tomto rozsahu odkazuje. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštanchom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal. Takýto postup potom nezakladá žiadnu vadu odôvodňujúcu podanie mimoriadneho opravného prostriedku. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018)

Pokiaľ ide o uloženie trestu obžalovanému, trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov, t.j. ide o prečin (§ 10 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona). Vychádzajúc z vyššie uvedenej argumentácie možno bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že obžalovaný svojím konaním naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, za ktorý je

možné páchatelovi uložiť trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby 0 - 1 rok. Okresný súd správne konštatoval absenciu zistenia poľahčujúcich ako aj priťažujúcich okolností, preto správne vychádzal z trestnej sadzby 0-1 rok.

K osobe obžalovaného je potrebné poukázať na to, že nejde o ojedinelý exces zo zákona, pretože z výpisu z Registra trestov na obžalovaného vyplýva, že v minulosti bol jedenkrát súdne trestaný, pričom sa naň hľadí akoby nebol odsúdený. V tomto smere odvolací súd len v stručnosti dodáva, že tzv. fikciou neodsúdenia nemožno rozumieť nespáchanie trestného činu, pretože v tomto prípade sa zahladzuje len odsúdenie, nie to, že obžalovaný v minulosti trestný čin spáchal. Z evidencie priestupkov na obžalovaného vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 6x priestupkovo riešený, pričom vo všetkých prípadoch išlo o priestupky na úseku cestnej premávky, z čoho možno usúdiť, že obžalovaný má sklony k porušovaniu zákonných noriem.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd považuje uložený trest v trvaní 4 mesiacov, s podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby v trvaní 2 rokov, za súčasného uloženia zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 3 rokov za úmerný spáchanému skutku, zákonný a spravodlivý. Na tomto závere nič nemení ani to, že trestným rozkazom Okresného súdu Skalica č.k. OT/35/2019-35 zo dňa 27.06.2019 bol obžalovanému uložený miernejší trest. V tomto smere odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 355 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého v prípade podania odporu proti trestnému rozkazu samosudca nariadi hlavné pojednávanie, na ktorom nie je viazaný právnu kvalifikáciu ani druhom a výmerou trestu obsiahnutom v trestnom rozkaze. Tento postup možno považovať za výnimku zo všeobecného princípu tzv. reformatio in peius, teda zákazu zmeny k horšiemu (analogicky porovnaj Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Tdo/48/2019 z 28.11.2019). Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd teda môže sprísniť trest obžalovanému po vykonaní hlavného pojednávania oproti vydanému trestnému rozkazu, a to najmä s prihliadnutím na postoj obžalovaného k žalovanej trestnej činnosti.

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá sám účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.